Не чую зойків і відлунь зловіщих
у лісі, що неначе пада ниць.
Немовби вже лежить. Немов небіжчик,
восковій. З верхів, як із полиць,

падуть крізь нього вогнища-ватрища –
порожні. І зірки над ним такі ж.
Тут і тобою відкричить, відсвище!..
Не заховаєш і не затаїш

нічого! Дні твої – песиголовці –
пихато відвертаються, як знать.
В далекій забинтованій церковці
у куполі, як жовтий ліс, тремтять.

Шепочу уві сні: наснися, сніже,
а мрець як огир на присилині!
Тут найжовтіше, тут найвосковіше.
З полиць небесних сиплються вогні.

Ліси летять воскові, жовтоводі…
Вже втягнутий у зоряний пролом,
з обійм чужих мов вирваний і з плоті, –
летиш, падеш крізь морок, а насподі
гуркоче поїзд, пахне молоком.